

не помнишь ли страхъ-ать, кой-то той ми причини?

Паме. Онъ говори да мя распаряса; таково угроженіе е ужасно.

Лонг. Неце го направи, и ако онъ го бы направиль. . . . Памела, азъ още ты обычамъ. О горѣ миѣ! веномня ли че ты благородна си ся родила? прости мя за любовь Божія, обычалъ самъ ты и всегда ще ты обычамъ. О, ако, Господаря мя бѣше чулъ! отивамъ си; на всѣ щото можа да ти помогна, заповѣдай ми, (бѣга).

СЦЕНА ТРИНАДЕСЯТАЯ.

Памелз, послѣ Контъ Ауссійскій,
отець Памелень, съ прилична дреха.

Паме. Все мя обычатъ, а любезный мой мужъ мя мрази. О небеса! За кое ли преступленіе такимъ образомъ мя наказувате? Негли милость-та, коя-то мя дари Божія-та промысль съ по големо тщеславіе я пріяхъ? Не ми ся чини. Негли непризнателна ся относихъ на благодѣянія-та Божіи? Злѣ отговорихъ ли ся на щастіе-то си? Е, що испыту-